

Des del carrer

L'actor Andreas Muñoz dona vida al fundador dels jesuïtes

«D'Ignasi de Loiola he après la capacitat de paciència i escolta»

Ignasi Miranda / Carme Munté

Tots coneixem —uns més, d'altres menys— la biografia de sant Ignasi de Loiola: el jove soldat basc amb una vida impetuosa, impulsiva i fanfarrona que, després de la seva experiència de conversió, passa a ser el carismàtic líder i fundador de la Companyia de Jesús. En aquesta transformació, a més, té un paper protagonista la seva estada a Catalunya (Montserrat, Barcelona, Manresa). Gràcies a un llargmetratge produït a les Filipines, dirigit per Paolo Dy i rodat a Espanya, podem seguir els avatars d'un Ignasi de Loiola encarnat per Andreas Muñoz, actor madrileny de 27 anys. Més informació: peliculaignacioloyola.es.

Què explica aquesta pel·lícula sobre la vida de sant Ignasi de Loiola?

Explica la vida d'Íñigo de Loiola, un soldat de l'exèrcit de Navarra que va ser capaç d'enfrontar 300 dels seus homes contra 12.000 francesos, en la batalla de Pamplona del 1521. D'aquí va sortir molt malferit i, després de passar mesos al llit llegint la vida de Jesucrist i el llibre dels sants, i que se li aparegués la Mare de Déu, va començar a recapacitar. Es va desfer de tota la seva roba noble i va començar un nou camí com a pelegrí, ajudant els més necessitats. Per tant, en aquesta pel·lícula expliquem el camí d'aquest personatge que de ser un soldat va passar a donar la vida pels més pobres.

Què representa per a vostè interpretar el paper d'aquest personatge tan universal?

Em vaig haver de ficar molt a fons en aquest personatge. És un personatge admirable, amb un gran valor. Cal tenir molt de coratge per despullar-se de tot, deixar la teva família enrere, donar la teva vida als més necessitats i fundar la Companyia de Jesús. És realment una cosa fora del normal. És un personatge històric de caràcter mundial. Sense anar més lluny, el papa Francesc és jesuïta, la congregació fundada per sant Ignasi de Loiola.

La pel·lícula s'ha rodat al País

Basc. Com sorgeix la idea de fer aquesta pel·lícula?

Es tracta d'una producció filipina, perquè estaven interessats a rodar la vida de sant Ignasi de Loiola. La darrera producció és del 1949, en blanc i negre i en espanyol. Els jesuïtes filipins volien donar-li un caràcter internacional, per això s'ha rodat en anglès amb actors espanyols i a Espanya. Van pensar que ja era hora que hi hagués una nova pel·lícula sobre Ignasi de Loiola.

Què diu el testimoni i la vida de sant Ignasi de Loiola a la societat i al món actual?

És una pel·lícula que té un caràcter força actual. Es tracten molts temes, molt diferents, molt actuals, tot i que la història es remunta a l'any 1500. A mi personalment m'ha aportat dues coses que em semblen molt importants: la paciència i l'escolta, especi-

«Cal tenir molt de coratge per despullar-se de tot, deixar la família enrere, donar la teva vida als més necessitats i fundar la Companyia de Jesús»

alment quan t'atures a pensar abans d'actuar, una cosa molt fàcil de dir però no tant de dur a terme. Per tant, espero que la gent la gaudeixi. Hem tingut molt bones crítiques. La gent ve

a donar-me l'enhorabona, les gràcies. I si bé és una pel·lícula força dura (perquè hem de transmetre la realitat del personatge), la gent surt del cinema amb un gran somriure. Tant l'equip filipí com l'espanyol hem posat molt d'amor en aquesta pel·lícula, i n'estem molt orgullosos.

Vostè té 27 anys, és de Madrid, però viu a Londres. El van anar a buscar a la capital anglesa per fer la pel·lícula?

[Riu] Doncs gairebé. Va haver-hi una primera prova a Madrid el 2014, però no hi vaig poder anar. Sis mesos després, coincidint que l'equip de producció era a Barcelona, es van tornar a posar en contacte amb mi per convidar-me al càsting. Vaig agafar un vol i vaig venir a Barcelona. Així va ser com vaig fer la primera prova a Barcelona, i la resta ja és història.

Rauxa

Karamàzov

Eduard Brufau

Els germans Karamàzov és la novel·la que Fiódor Dostoievski va escriure abans de morir. La lectura d'aquesta obra mestra no sol deixar ningú indiferent; o bé genera un rebuig frontal o bé crea una adhesió indestructible i alhora tendra i amorosa. Tampoc no sembla haver-hi terme mig o neutre en la mateixa novel·la: de la degradació humana més abjecta es passa a l'amor humà més pur possible, aquell que contemplant la glòria de la creació se sacrifica per tots i cadascun dels homes, sobretot pels més degradats i abjectes. Des del primer moment, els personatges prenen un realisme extraordinari; més que personatges inventats, es té la impressió que tots ells són persones reals que han

aparegut en la nostra vida per no deixar-la mai més. I com succeeix amb les persones de carn i ossos, els personatges de Dostoievski ens provoquen sentiments de tota mena, des d'un menyspreu absolut fins a l'amor més incondicional. Fins i tot el mateix diable és algú tan real que s'hi pot mantenir una conversa; vet aquí la seva veritable essència terrorífica. El llibre assoleix una elevació espiritual sublim en els diàlegs, especialment si hi pren part l'angèlic Alioixa; el més jove dels Karamàzov descobreix la seva vocació en una nit de ressonàncies còsmiques i tota la resta de personatges poden trobar en ell la pau i el repòs que tan desesperadament anhelan.